

Františkovo slovo

č.171

Nesmlouval jsem o pravdě

Papež: Akceptací pokoření se křesťán připodobňuje Ježíši

Bratr Alois: Synoda o mládeži? Nevodit za ručičku, ale doprovázet

Svědectví bývalé islamistky: Ježíš mne osvobodil

Pochopme, kam míří islámský terorismus, vyzývá syrský biskup

Papež: Maria naplnila svůj život krásou, protože zůstávala s Bohem

Petrův nástupce vzdal hold Madoně počaté bez poskvrnny prvotního hříchu

Postojem mírnosti a pokory připravovat příchod Spasitele

Proč jít v neděli na mši?

Kardinál Bassetti: Imperativem je neopustit nemocného

Petrův nástupce: Satan předstírá dobré vychování

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Nesmlouval jsem o pravdě - říká papež při zpátečním letu z Bangladéše

V sobotu kolem 23h se Svatý otec vrátil z pastorační návštěvy Myanmaru a Bangladéše. Jako obvykle cestou zpět papež na palubě letadla zodpověděl otázky novinářů, kteří jej na této apoštolské cestě doprovázeli. Mimo jiné se mluvilo o etniku Rohingů a nukleárních zbraních.

Uprchlíká krize Rohingů byla jádrem této cesty. V pátek jste je v Bangladéši jmenoval. Líbilo by se Vám použít toto slovo také v Myanmaru? (Sagrario Ruiz de Apodacca – Radio Nacional de Espana)

Papež: „Nebylo to poprvé, kdy jsem vyslovil slovo Rohingové. Učinil jsem tak několikrát na Svatopetrském náměstí. Bylo již známo, co si myslím a co jsem řekl. Vaše otázka je zajímavá a přivádí mne k zamyšlení nad tím, jak se snažím komunikovat. Pro mne je důležité, aby zaznělo sdělení. Proto je třeba snažit se říkat jedno po druhém a naslouchat odpovědím. Měl jsem zájem na tom, aby sdělení bylo zřetelné. Kdybych pronesl toto slovo v oficiální promluvě, bylo by to jako bouchnout dveřmi před svými hostiteli. Popsal jsem však situaci, mluvil o právech menšin, abych potom v soukromých rozhovorech mohl říci více. Tyto rozhovory mne uspokojily. Je pravda, že jsem na veřejnosti nemohl bouchnout dveřmi, ale měl jsem zadostiučinění z dialogu, nechal jsem mluvit druhého a řekl jsem svůj názor. A potom v pátek jsem měl setkání a mluvil s Rohingy. Důležité je postarat se, aby sdělení zaznělo. Některá sdělení jsou v médiích občas řečena agresivně a znemožňují dialog, zavírají dveře, a sdělení pak nedojde na místo svého určení.“

Jak jste prožil setkání s uprchlíky?

Papež: „Nebylo to plánováno . Věděl jsem, že se s Rohingy setkám, ale nevěděl jsem kde a jak, ale taková byla situace této cesty. Po mnoha kontaktech s vládou a Charitou dovolila vláda Rohingům cestovat. Vláda je chrání a hostí. To, co pro ně dělá Bangladéš, je velké, je to příklad pohostinnosti. Tato tak malá a chudá země jich přijala 700 tisíc... Myslím na země, které zavírají dveře! Musíme být vděční za příklad, který nám Bangladéš dává. Nakonec tedy Rohingové přišli, byli vystrašení. Někdo jim řekl, že se mnou nesmějí mluvit. Mezináboženské setkání připravilo naše srdce a pak nastala ta chvíle osobních pozdravů. Přišli společně s Indy, což se mi nezamlouvalo. Hned potom je ale chtěli odvést pryč ze scény, a já jsem se rozhněval a trochu jsem křičel - jsem hříšník - několikrát jsem zopakoval slovo: Mějte ohled! Zastavil jsem je, a oni zůstali. Když jsem je jednoho po druhém za pomoci tlumočnicka vyslechl, pocítil jsem v nitru, že je nemohu nechat odejít, aniž bych něco řekl. Požádal jsem tedy o mikrofon a promluvil. Nevím přesně, co jsem řekl, ale požádal jsem je asi dvakrát o prominutí. Ptáte se však, co jsem cítil? V té chvíli jsem plakal, snažil jsem se, aby to nebylo vidět. Oni plakali také. Bylo to mezináboženské setkání, a tak jsem je pozval a řekl: to jsou Rohingové, patří k nám. Požádal jsem je, aby se někdo z nich také pomodlil, a myslím, že nějaký jejich imám pronesl modlitbu a oni se tam také s námi modlili. Jak jsem to všechno sledoval, měl jsem pocit, že poselství zaznělo. Objevilo se v televizním zpravodajství (TG1 a TG4). Neviděl jsem je, ale někteří z vás to viděli. Sdělení tedy zaznělo nejenom tady, objevilo se i v novinách, všichni je zaznamenali. Neslyšel jsem žádnou kritiku. Možná nějaké jsou, ale já je neslyšel.“

Původně měla být cesta do Bangladéše spojena s návštěvou Indie. Miliony Vás v Indii očekávají a doufají, že snad příští rok. Můžeme Vás čekat? (George Abraham Kallivayalil – Deepika Daily, Indie)

Papež: „Ano, nejprve byla v plánu cesta do Indie a Bangaldéše. Jednání se však protahovala a čas tlačil, takže jsem zvolil tyto dvě země. Bangladéš zůstal a přibyl Myanmar. Bylo to prozřetelnostní, protože návštěva Indie si žádá jen jedinou cestu. Je třeba navštívit jih, sever, západ a východ, různé indické kultury. Doufám, že budu moci přijet v roce 2018, budu-li

naživu. Původní ideou však byla návštěva Indie a Bangladéše, ale čas nás pak přinutil rozhodnout se takto.“

Někdo klade do opozice mezináboženský dialog a evangelizaci. Během této návštěvy jste mluvil o dialogu za účelem budování míru. Jaká je tedy priorita? Evangelizovat znamená vést ke konverzi, což vyvolává napětí a občas konflikty mezi věřícími. Co je tedy Vaší prioritou: evangelizace či dialog? (Etienne Loraillere – francouzská katolická televize KTO)

Papež: „První distinkce zní: evangelizace není proselytismus. Církev roste nikoli nábořem (proselytismem), ale přitažlivostí, tedy svědectvím – to řekl papež Benedikt XVI. Co znamená evangelizace? Žít evangelium, dosvědčovat, jak se žije evangelium, svědčit o blahoslavenstvích, o 25. kapitole Matoušova evangelia, o milosrdném Samaritánovi, o sedmasedmdesátinásobném odpuštění. A v tomto svědectví působí Duch svatý a dochází ke konverzím. Kvapné konverze nás ale nenaplňují nadšením. Pokud lidé přicházejí, ať počkají – nejprve se mluví, hledá a zjišťuje, zda konverze je odpověď na něco, co Duch svatý způsobil v mém srdci ve vztahu ke křesťanskému svědectví. Na obědě s mladými při Světovém setkání mládeže v Krakově spolu s patnácti mladými lidmi z celého světa mi jeden z nich položil otázku: »Co mám říci nevěřícímu kolegovi, příteli z univerzity, abych jej přivedl k obrácení?« Odpověď zní: »To poslední, čeho je zapotřebí, je říkat něco. Žij evangelium, a pokud budeš dotázán, můžeš mu vysvětlit, proč tak jednáš. A ponech Duchu svatému, aby jej přitáhl.« To je síla a mírnost Ducha svatého v konverzích. Nejde o to někoho přesvědčit myšlenkami, apologetikou, důvody... ne. Duch působí konverzi. My jsme svědky Ducha, svědky evangelia. Svědek je řecké slovo a zní: martyr. Jde o každodenní mučednictví, i do krve, když na to přijde... vaše otázka zněla, co má prioritu: mír nebo konverze? Pokud se svědčí životem a v úctě, vytváří se mír. Pokoj na tomto poli končí, když začíná nábor (proselytismus). Je mnoho způsobů, jak dělat nábor, ale to není evangelní.“

Jan Pavel II. řekl v roce 1982, že nukleární zbraně jsou „morálně přijatelné“. Vy jste nedávno řekl, že je odsouzeníhodné už jejich vlastnění. Proč došlo k této změně? Je to způsobeno napětími a výhrůžkami mezi prezidentem Trumpem a Kim Čong Unem? (Joshua McElwee – National Catholic Reporter)

Papež: „Co se změnilo. Změnila se iracionalita. Přichází mi na mysl encyklika *Laudato si'*, ochrana stvoření. Od doby Jana Pavla II. uplynulo mnoho let. S jádrem se během těchto 34 let zašlo mnohem, mnohem dál. Dnes jsme se ocitli na hranici. Je možné o tom diskutovat, ale moje mínění je pevné. Jsem přesvědčen o tom, že jsme na hranici dovolenosti vlastnit a použít jaderné zbraně. Proč? Nukleární arzenál je totiž dnes tak sofistikovaný, že hrozí zničit lidstvo nebo přinejmenším jeho velkou část. Toto se změnilo. Nárůst zbrojení, sofistikované zbraně, schopné zničit lidi, aniž by porušilo budovy. Jsme v mezní situaci, a já si kladu tuto otázku. Není to papežské učení, ale je to otázka, kterou si klade papež: je dnes dovoleno vlastnit tyto nukleární arzenály tak, jak dnes existují? Anebo je zapotřebí se kvůli záchraně stvoření a lidstva vrátit nazpět? Vrátil se k tomu, co řekl Guardini. Mluví o dvou formách kultury (inkultury). První inkultura je zadání od Boha, totiž uskutečňovat skrze práci a bádání kulturu – pomysleme např. na lékařskou vědu a na pokrok vůbec. Člověk má poslání vytvářet kulturu, protože kulturu obdržel. Docházíme však do bodu, kdy člověk dostává schopnost vytvářet jinou inkulturu. Pomysleme na zničení Hirošimy a Nagasaki před sedmdesáti lety. A pomysleme na to, co se stane, když se atomová energie vymkne zpod kontroly. Pomyslete na nehodu na Ukrajině. Proto - abych se vrátil ke zbraním, které slouží k destrukci – říkám, že jsme se ocitli na hranici dovolenosti.“

Zvědavost vzbudilo Vaše setkání s generálem Hlaingem, který měl určitou roli v Arakanské krizi. Proč Vás chtěl vidět dříve, než bylo plánováno? Byl to pokus o manipulaci? Mluvil jste s ním o Rohinzích? (Delia Gallagher – CNN; Phil Pullella – Reuters)

Papež: „Rozlišil bych dva typy setkání, totiž taková, ve kterých jsem se šel já setkat s lidmi a taková, ve kterých jsem je přijímal. Generál požádal, já jsem jej přijal. Nikdy nezavírám

dveře. Rozmluvou se nic neztratí, vždycky se získá. Nesmlouval jsem o pravdě, ale počínal jsem si tak, aby porozuměl, že špatná cesta nastoupená v minulosti dnes už není průchodná. Bylo to zdvořilé setkání. Požádal, zda by mohl přijít dříve, protože musel odjet do Číny. Pokud mohu setkání přesunout, učiním tak. Jeho záměry neznám. Mne zajímal dialog a to, aby přišel on ke mně. Dialog je důležitější než podezření, které říká: tady poručím já a přicházím tedy první. Užíval jsem v rozmluvě s ním takových slov, abych se dostal k tomuto poselství, a když jsem viděl, že bylo přijato, odvážil jsem se říci vše, co jsem říci chtěl. Intelligenti pauza.“

V Myanamru jste se setkal s Aung San Su Ťij, prezidentem, s buddhistickými mnichy. Co si z těchto všech setkání odnášíte? Jaká je perspektiva budoucího vývoje, zejména pokud jde Rohingy?

(Gerry O'Connell – America Magazin)

Papež: „Nebude snadné pokročit vpřed v konstruktivním vývoji, nebude to snadné pro toho, kdo by se chtěl vrátit zpět. Jsme v situaci, kdy je třeba studovat, jak se věci mají. Kdosi řekl – nevím, zda je to pravda – že Arakanský stát (Rakhine) má velké nerostné bohatství a bylo by pohodlné, kdyby nebyl obydlen. Nevím, zda je to pravda, ale takové hypotézy se objevují. Myslím však, že se nacházíme v bodě, ze kterého nebude snadné jít vpřed a nebude snadné vrátit se zpět. OSN prohlásilo, že Rohingové jsou nejvíce pronásledovanou etnicko-náboženskou menšinou na světě. To je závažný bod pro toho, kdo by se chtěl vracet zpět. Jsme v bodě, kdy je třeba postupovat dialogem, krok za krokem, možná krokem vzad a dvěma vpřed. Jednat shovívavě, dialogicky, nikdy agresivně, nikdy válkou. Není to snadné. Jsme na bodě obratu vpřed anebo zpět? Naději však neztrácím, protože upřímně řečeno, pokud Pán umožnil to, co jsme včera prožili a viděli v užším kruhu... Pán něco umožňuje, aby umožnil něco dalšího. Mám křesťanskou naději. Nikdy se neví.“

Mluvíte často o migrantech. Měl jste v úmyslu navštívit uprchlický tábor Rohingů? (Valentina Alazraki - Televisa).

Papež: „Rád bych, ale nebylo to možné, jak z časových důvodů, tak kvůli velké vzdálenosti. A byly v tom i jiné faktory. Uprchlický tábor však ve svých reprezentantech přišel za mnou.“

Do Arakanské krize (Rohingů) se chtěli vložit také tzv. Islámský stát a džihádisté... (Enzo Romeo - RAI)

Papež: „Teroristické skupiny se snažily těžit z Rohingů, kteří jsou mírumilovnými lidmi. V náboženstvích vždycky existují fundamentalisté, i my katolíci je máme. Vojáci ospravedlňují svůj zásah kvůli těmto skupinám. Já jsem si nevybral k rozhovoru tyto lidi, nýbrž oběti, lid, který na jedné straně trpěl diskriminací, a na druhé byl bráněn teroristy. Bangladéšská vláda vedla proti terorismu silnou kampaň nulové tolerance. Islámským státem se z Rohingů dala naverbovat jen maličká skupinka fundamentalismů. Extrémisté způsobují, že je ospravedlňována intervence, která ničí dobré i zlé.“

Všiml jste si kritiky, které byla vystavena Aung San Su Ťij kvůli tomu, že se jasně nevyjádřila k otázce Rohingů? Myslíte si, že je tato kritika poctivá? (James Longman – „Abc News“)

Papež: „Slyšel jsem, že byla kritizována, že nejela do Arakanského státu. Potom tam ale na půl dne odjela. V Myanamaru je však obtížné zhodnotit nějakou kritiku bez předchozího dotazu. Bylo možné to udělat? Jak by to bylo možné? Myanmar je stát, který politicky roste. Je v situaci politického přechodu, a proto je třeba hodnotit možnosti také v této optice a konstatovat, zda bylo zmýlené, že na ono místo nejela, anebo zda to nebylo možné. Neplatí to pouze pro paní státní poradkyni, nýbrž také pro prezidenta, poslance a parlament...V Myanamaru je nutné mít na zřeteli cíl, kterým je budování země, a ke kterému se učiní dva kroky kupředu a jeden dozadu...to nás učí dějiny. Kvůli chabým znalostem o této zemi nedokážu jinak odpovědět. Nechci ani podlehnout tomu, co učinil jeden argentinský filosof,

který byl pozván k týdenní přednášce do asijských zemí a po návratu sepsal knihu o tamní realitě. Něco takového je domyšlivé...”

Bangladěš je zemí, která se snaží vyjít z chudoby, ale pomocí systémů globalizace – tedy za velmi vysokou cenu a na úkor lidí, vykořisťovaných za nízké platy. Byli jsme se podívat na místě, kde se zřítily textilka Rana Plaza – 1100 mrtvých a pět tisíc zraněných... (Enzo Romeo – RAI)

Papež: To je jeden z nejvážnějších problémů, o kterém jsem při osobních setkáních mluvil. Místní představitelé si to uvědomují a je jim známo, že svoboda jejich země je podmíněná, a to nejenom vojensky, nýbrž také velkými mezinárodními trusty. Zaměřují se proto na vzdělání a výchovu, což považují za moudrou volbu. Mají vzdělávací plány – ukázali mi procentní statistiky toho, jak se v posledních letech poměrně značně snížila nevzdělanost. Možná to bude správná volba, protože místní politici tvrdí, že vzdělání jejich zemi povznese”.

Navštívil jste Koreu, Filipíny, Srí Lanku a nyní Myanmar – vypadá to, jako byste kroužil kolem Číny. Připravuje se návštěva této země? Co jste se při nynější cestě naučil z asijské mentality a také vzhledem k možnému plánu čínské cesty? (Jean-Marie Guénois – Le Figaro)

Papež: ...nahlédnout do Číny... Dnes se paní státní poradkyně Myanmaru vypravila do Pekingu, z čehož je patrné, že tam probíhá jednání. Peking silně ovlivňuje tuto oblast, protože je to přirozené – nevím, kolik kilometrů hranic má Myanmar s Čínou (2185 km, pozn. překl.), ale na mších byli také Číňané, kteří do Myanmaru přijeli. Myslím, že země sousedící s Čínou – jako Laos a Kambodža – potřebují vzájemné dobré vztahy, jsou si blízcí. Považuji to za moudré a politicky konstruktivní, pokud je možné ve vztazích postupovat. Je ale pravdou, že Čína je dnes světovou velmocí, a nahlíženo tímto úhlem se tak mění panorama. To nám ale vysvětlí politologové – já nemohu a nevím. Pokládám nicméně za přirozené, že tyto země mají dobré vztahy. Co se týče cesty do Číny, můžete být klidní, v tuto chvíli se nepřipravuje. Když jsem se vracel z Koreje a řekli mi, že prolétáme čínským vzdušným prostorem, řekl jsem, že bych Čínu rád navštívil. Neskrývám, že by se mi to líbilo. S Čínou probíhají jednání na vysoké kulturní úrovni – v těchto dnech se koná výstava Vatikánských muzeí v Číně a bude následovat čínská výstava ve Vatikánu. Byly navázány vědecké vztahy a na čínské státní univerzitě vyučují kněží jako profesori těchto disciplín. Dále existuje politický dialog, který vzhledem k čínské církvi a jejímu rozdělení na tajnou a vlasteneckou musí postupovat pomalu a delikátně, jak se to také děje. Právě v těchto dnech začne v Pekingu zasedání smíšené bilaterální komise. Pokračujeme tedy trpělivě, ale brány srdce jsou otevřené a cesta do Číny by všem prospěla. Rád bych ji vykonal.”

Při včerejším kněžském svěcení se vtírala myšlenka, zda se tito kněží neobávají svého poslání v dané chvíli života své země. Zeptali se vás, co dělat, když se dostaví strach, a oni nevědí, co s ním?

Papež: Mám ve zvyku, že pár minut před kněžským svěcením soukromě mluvím s jeho kandidáty. Měl jsem pocit, že jsou vyrovnaní a klidní, uvědomují si své poslání, jsou chudí a *normální*. Skutečně normální. Na mou otázku, jestli hrají fotbal, řekli všichni: ano! To je důležité – to byla teologická otázka... Nevnímal jsem ale, že by měli strach. Vědí, že mají být blízcí svému lidu, že k němu mají lnout – a to mne těšilo. Mluvil jsem s jejich formátory – několika biskupy, kteří mi vysvětlili, že před vstupem do semináře absolvují přípravný seminář, kde se mnohému naučí, upevní si některé návyky a zdokonalí angličtinu. To se prakticky projevuje v tom, že pokud seminarista neovládá angličtinu, nastoupí do semináře později a je pak vysvěcen nikoli ve třidvaceti nebo čtyřidvaceti letech, nýbrž v osmadvaceti nebo devěadvaceti. I když vypadají jako mladíci, protože v těchto národech všichni vypadají mladě, i staří. Viděl jsem jejich jistotu a také blízkost národu, na které jim záleží, protože každý z nich patří k nějakému etniku.

Děkuji vám, protože mi oznamují, že vypršel čas. Děkuji vám za otázky i vaši práci. Co si papež myslí o této cestě? Považuji cestu za přínos, pokud se mi podaří setkat se s lidem oné země, Božím lidem. Pokud se mi podaří mluvit s lidmi, setkat se s nimi, pozdravit je. Mluvili jsme o setkáních s politiky – jistě, jsou nezbytná, stejně jako setkání s kněžími a biskupy. Ale lidé, lid je v dané zemi právě to nejhlubší, a když se mi s ním podaří setkat, jsem šťastný. Děkuji vám za pomoc, za vaše otázky a za to, co jsem se z nich naučil.

Papež: Akceptací pokoření se křesťan připodobňuje Ježíši

Vatikán. Pokora je nezbytnou známkou křesťanského života – zdůraznil papež František v homilii při dnešní ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Komentoval tak úryvek z knihy proroka Izaiáše (11,1-10) o rostoucím »výhonku, na kterém spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumu, duch rady a síly, duch poznání a bázně před Hospodinem«. „Každý křesťan je takovýmto výhonkem,“ dodal.

„Dary Ducha svatého jsou takové, od nepatrnosti výhonku až k plnosti Ducha. To je příslib, Boží království. V tom spočívá život křesťana,“ pokračoval papež.

„Uvědomovat si, že každý z nás je výhonkem onoho kořene, z něhož má vyrůst. Růst silou Ducha svatého až k plnosti Ducha svatého v nás. Co je úkolem křesťana? Jednoduše opatrovat tento výhonek, který v nás roste, opatrovat růst, opatrovat Ducha.“

Křesťan má svůj styl, a tímto stylem je - stejně jako u Ježíše – pokora, vysvětloval dále.

„Je zapotřebí víry a pokory, aby se věřilo, že tento výhonek, tento tak maličký dar dosáhne plnosti darů Ducha svatého. Je zapotřebí pokory, aby se věřilo, že Otec, Pán nebe i země, jak říká dnešní evangelium (Lk 10,21-24), »tyto věci ukryl před moudrými a chytrými« a »odhalil je maličkým«. Pokora znamená být maličký jako výhonek, který roste každý den a potřebuje Ducha svatého, aby se mohl ubírat vpřed až k plnosti vlastního života.“

„Někdo si myslí, že být pokorným – podotkl papež – znamená být slušným, zdvořilým a zavírat oči při modlitbě. Nikoli. To není pokora. Jak tedy mohu vědět, zda jsem pokorný? – ptal se Petrův nástupce.

„Existuje určité znamení; jediný signál, a tím je akceptace pokoření. Pokora bez pokoření není pokorou. Pokorný je takový muž či žena, jež umí snášet pokoření, jako je snášel Ježíš, který byl pokořen, velice pokořen.“

„Je mnoho svatých – pokračoval dále papež – kteří nejenom přijímali pokoření, ale žádali o ně, aby se připodobnili Ježíši. Kéž nám Pán daruje tuto milost opatrovat to maličké až k plnosti Ducha, nezapomínat na kořen a přijímat pokoření – končil papež František ranní kázání v kapli Domu sv. Marty.

Bratr Alois: Synoda o mládeži? Nevodit za ručičku, ale doprovázet

Taizé. Pokud existuje evropské poutní místo pro mládež, jmenuje se Taizé. Tamní ekumenická mnišská komunita, kterou v roce 1940 založil bratr Roger Schutz, přitahuje mladé křesťany i hledající. Každoroční setkání na konci kalendářního roku – tentokrát v Basileji – jsou obdobně jako Světové dny mládeže pevnými body v programu mladých lidí, kteří hledají Boha. Vatikánský rozhlas hovořil s nynějším převorem komunity Taizé, **bratrem Aloisem Löserem**. Na otázku, co dnešní mládež fascinuje na Kristu, reaguje:

"V Taizé máme dojem, že mladí lidé hledají především to, co by životu dodalo smysl a do čeho se vyplatí investovat. Ptají se, jak uchopit život do vlastních rukou. Víra jim tu poskytuje netušenou odpověď. Otázky mladých lidí se změnily od sedmdesátých let, kdy jsem sám jako dvacetiletý přišel do Taizé. Tenkrát stála v popředí politika a o víře se hodně diskutovalo. Bylo to jednodušší, protože tehdy všichni používali více méně stejný slovník. Když se dnes mluví o zmrtvýchvstání, pro mnohé mladé lidi je to v prvé řadě cizí slovo. Myslím si proto, že bychom velice jasně a zřetelně měli mluvit o tom, co stojí ve středu naší víry."

Taizé funguje jako velká evropská evangelizační stanice. Zváni jsou všichni a nikdo se neptá na jejich vyznání. Velkou roli hraje ekumena a dialog mezi příslušníky různých náboženství. Je právě tato neohraničenost a zároveň ryzí religiozita tajemstvím vaší komunity?

"Taizé nemá žádné tajemství! Jednoduše se snažíme o to, abychom čerpali z jádra víry. Komunitní bratři pocházejí z různých křesťanských vyznání, zemí a světadílů. Chtějí být zřejmým znamením toho, že smíření, které Kristus podle evangelia přinesl, je silou působící ve světě. V loňském létě jsme například pozvali mladé lidi z Ruska a Ukrajiny a týden jsme se společně modlili. Tito lidé pak byli ochotni vyslechnout jeden druhého a lépe tak pochopit situaci v příslušných zemích. Evangelium je smiřující moc, která by ve světě mohla účinkovat ještě mnohem silněji."

Co jmenovitě vadí mladým lidem na katolické církvi a co jim není jasné?

"To se v různých zemích značně liší. Pro mnohé je určitě důležité, aby církve prožívali nejenom jako instituci, která vyhláší pravidla, nýbrž především prokazuje porozumění pro každou situaci a pak poskytuje vedení. Mladí lidé jsou dnes ochotni vyslechnout, jaký směr jim ukazuje evangelium. Ačkoli evangelium neschvaluje všechny situace a chování, mladý člověk potřebuje pocítit, že tady mu někdo naslouchá, přijímá ho takového, jaký je, se všemi otázkami a omyly. Do církve tedy vkládají toto veliké očekávání, kterému se na mnoha místech určitě vychází vstříc, ale na které musíme ještě mnohem více přistoupit."

Myslíte si, že je smysluplná synoda katolických biskupů s papežem na téma mládež. Může odsud vzejít něco nového?

"To se ukáže. Je nicméně krásné, že katolická církev již předem vymezila, že chce mladým lidem naslouchat a zabývat se jejich záležitostmi. Pro dnešní mladé lidi není snadné najít vlastní cestu – žijí v rychle se měnícím světě, ve kterém nelehce hledají orientaci. Myslím ale, že pokud biskupové a papež jasně vymezí: Nechceme vás vodit za ručičku, ale doprovázet ve smyslu evangelia, bude to pro mnohé mladé lidi silné znamení, a to i mimo katolickou církev."

Letošní silvestrovské setkání Taizé se koná v Basileji – proč právě v tomto blahobytném a přesyceném srdci Evropy?

"Basilej je město, ale také hraniční oblast, což bude důležitý aspekt setkání. Mělo by vyjít najevo, že Evropa existuje v různých regionech přesahujících hranice a že to nejde vrátit zpět. V čase, kdy se šíří určitá únava ze společné Evropy, je to, myslím, důležité znamení. Dále jedeme do Basileje, protože je to město reformace, nikoli luterské, nýbrž reformované církve. V závěru roku, během kterého se tolik mluvilo o reformaci, chceme ještě jednou vydat

signál, že jako křesťané můžeme dělat společně mnohem víc než dosud. Žijeme ještě příliš odděleně – mohli bychom se mnohem častěji scházet ke společné modlitbě a dávat tak najevo, že nás k sobě navzájem přivádí Kristus, ačkoli mnohé teologické otázky zůstávají otevřené.."

Uvedl pro německou redakci Vatikánského rozhlasu bratr Alois z Taizé.

5.12.2017

Svědectví bývalé islamistky: Ježíš mne osvobodil

USA. „Chtěla jsem jet do Sýrie, protože jsem nenáviděla ty, kdo nejsou muslimové. Chtěla jsem je zabít. Sledovala jsem na internetu popravu a líbily se mi,“ vyznává osmnáctiletá Chaima (foto), dcera islámských Afroameričanů. Dnes se stejnou radikálností chce mluvit ke svým bývalým souvěrcům o svém novém životě s Kristem.

Rita Chaima dostala výchovu běžnou v muslimských rodinách. Otázky, které si jako citlivá a hloubavá povaha kladla na prahu dospívání, ji přivedly k odmítnutí světa plného bolesti a krutosti. Reakcí na toto odmítnutí byla nenávist, která se v posledku obracela proti ní: „Brala jsem drogy... chtěla jsem se prostě zničit.“ Pokusy o sebevraždu se střídaly s myšlenkami na odchod mezi džihádisty. Chaima vyrostla s představou Boha, který je neproniknutelný, musí se poslouchat a který chce vymýtit nepřátele islámu, aby osvobodil svět od zla.

Obrat v životě Chaimy přineslo její nadšení pro četbu. Jak vypráví, její matka přinesla balík knížek, které se rozdávaly zdarma. Omylem se mezi ně vloudila také Bible. „Rozhodla jsem se ji nevyhazovat, abych mohla dokázat, že se křesťané mýlí,“ říká Chaima, místo toho „jsem pocítila, že se mě začíná dotýkat Kristova milost“. Jedním z nejsilnějších momentů byly pasáže mluvící o lásce k nepřítelům. „Modli se za své nepřátele! Přestože jsem po rozumové stránce Ježíše přijmout nechtěla, On začal působit v mém srdci. Dovedl mne až ke konverzi,“ dodává Chaima.

Zpráva o obrácení ke křesťanství měla drastické následky. Rodiče přestali s Chaimou mluvit, měsíce prožila v domácím vězení. Trpěla samotou, ale Bibli měla při sobě: „Ježíš tam byl se mnou. Povzbuzoval mne. Duch svatý byl se mnou. Cítila jsem ho a viděla jsem ho!“ říká mladá konvertitka.

Chaimin křest doprovázely projevy exorcismu. Démon zkřivil její tvář v křečích a ozval se v dívčíných výkřicích. „Po křtu jsem pocítila, že ze mne spadla nesmírná tíže, chtěla jsem jít evangelizovat. Všechno, co jsem se o Kristu dozvěděla, ve mně začalo žít. Chtěla jsem mluvit o Ježíši se všemi, včetně těch, kdo mne dovedli na pokraj terorismu,“ vypráví osmnáctiletá Afroameričanka.

Radikální konverze ji stála vyobcování z rodiny. „Jsem sama a nemám domov, ale mám novou rodinu, rodinu v Kristu a to je největší dar, který mi Bůh dal,“ říká Chaima. A netají se svým přáním, aby „muslimové dospěli k pravdě a skutečně poznali Ježíše, protože On je miluje, navzdory tomu, co dělají nebo říkají. Muslimové potřebují Ježíše“- dodává. Přestože ví, že riskuje svůj život, neváhá svým bývalým souvěrcům opakovat: hledej skutečně Boha a najdeš ho!

(Podle *La Nuova Bussola Quotidiana*, 4/12/17).

Pochopme, kam míří islámský terorismus, vyzývá syrský biskup

Sýrie. Do aleppských trosk se postupně navrácí život, ačkoli ozbrojené skupiny dřívější Al-Nusra (nyní přejmenované na Tahrir al Sham) nadále ostřelují západní čtvrti bývalé kvetoucí metropole. Elektrický proud funguje dvanáct hodin denně, voda v některých čtvrtích teče až dvakrát týdně. Z někdejších 150 tisíc aleppských křesťanů zbyla ve městě méně než třetina, informuje Vatikánský rozhlas biskup chaldejské církve, **Antoine Audo, SI** (foto):

"Můj postoj – a postoj syrské církve všeobecně – se nezměnil od samého začátku. Zásadní otázkou pro nás je, jak dnes jako křesťané můžeme přežít na Blízkém východě a v Sýrii. Tvoříme kladný prvek v muslimské kultuře a arabském světě, dokážeme spolu žít v míru, což je důležitý aspekt. Nejde tu o ekonomický problém či politickou nebo mocenskou strategii, o které se jako o jediné položky zajímá mezinárodní společenství. Apeluji proto na to, aby svět neopustil blízkovýchodní křesťany, protože jsou jednak bohatstvím lidskosti a víry pro všeobecnou církev a pro Západ, jednak bohatstvím pro muslimský svět. To je naše poselství, které, jak doufáme, dospěje k uším těch, kdo drží v rukou moc a zákony."

Jak vnímáte, že se Západ staví lhostejně k pronásledování křesťanů?

"Mám pocit, že ozbrojené extrémistické skupiny jsou užívány prvořadě za ekonomicko-politickými účely, ačkoli na nábožensko-politické rovině je to velmi složitá záležitost. Mají ničit, rozvrátit, vyvolat chaos, jsou zaměřeny na jiné cíle. Užívají náboženství jako teroru. V islámu to většinou tak není – zneužívá se zde malá část islámského učení, která škodí. To je třeba pochopit. Náš vztah k arabskému a muslimskému světu má být postojem úcty a naslouchání – máme následovat učení papeže Františka v Myanmaru a Bangladéši."

Poválečná rekonstrukce totiž bude ještě náročnější než válečný scénář. Odjezd čtyř tisíc ozbrojených džihádistů, včetně zahraničních žoldáků (*foreign fighters*), ze zničeného města Raqqa, na jehož nerušený průběh dohlížela americko-britská koalice, tentokrát zdokumentovala dokonce i [BBC](#) a hlavní světové deníky (v Itálii kupříkladu *Il Sole 24 ore*, 15.11.) Po teroristech zůstaly v zemi tisíce sirotků, které se syrská vláda snaží identifikovat pomocí testů DNA a soudního lékařství, upozorňuje francouzská investigativní novinářka Leslie Varenne ve své nedávné [reportáži ze Sýrie](#). Gigantický projekt poválečné obnovy si vyžádá 600 miliard dolarů – jeho uskutečnění však nadále ztěžují evropské hospodářské sankce.

Papež: Maria naplnila svůj život krásou, protože zůstávala s Bohem

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí, ozdobeném majestátním polským smrkem a netradičním betlémem z neapolské dílny, zobrazujícím tělesné skutky milosrdenství, se dnes shromáždilo asi třicet tisíc poutníků k polední modlitbě Anděl Páně. Svátý otec ji o dnešní slavnosti Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu, která je v Itálii a jiných evropských zemích státním svátkem, doprovodil promluvou, věnovanou tajemství Mariina mládí, přičemž citoval z díla francouzského literáta G. Bernanose „Deník venkovského faráře“. O milostiplné se tam říká, že je „mladší než hřích“ a „nejmladší z lidského rodu“. V závěru své promluvy papež František řekl:

„Církev dnes skládá Marii poklonu a nazývá ji tota pulchra, celá krásná. Jako její mládí netkví ve věku, tak její краса nespočívá v zevnějšku. Jak ukazuje dnešní evangelium, Maria nevyniká vnějším dojmem – pocházela z prosté rodiny, žila skromně v Nazaretě, téměř neznámé vísce. Nebyla slavná – ani když ji navštívil anděl, nikdo se to nedozvěděl, na místě

tehdy nebyl žádný reportér. Madona nevedla pohodlný život, nýbrž prožívala starosti a znepokojení – když „od ní anděl odešel“ (v.38), problémy ještě přibyly. Přesto žila milostiplná krásným životem. Jaké bylo její tajemství? Můžeme je postřehnout, když se ještě jednou zadíváme na výjev zvěstování. Na mnoha obrazech je Maria znázorněna, jak sedí před andělem a drží v rukou malou knihu. Maria měla ve zvyku naslouchat Bohu a setrávat s ním. Jejím tajemstvím bylo Boží Slovo – byla blízká Božímu srdci a poté přijala Jeho tělo do svého lůna. Maria naplnila svůj život krásou, protože zůstávala s Bohem a za všech okolností s ním rozmlouvala. Nikoli vnější zdání, nikoli pomíjivost, nýbrž srdce pozdvižené k Bohu totiž vnáší do života krásu. Pohledme dnes s radostí na milostiplnou. Prosme ji, aby nám pomohla uchovat si mládí, odmítat hřích a žít krásně v přítakání Bohu.“

Potom papež František přítomné vyzval k účasti na odpoledním květinovém holdu Matce Boží na Španělském náměstí v jádru Říma.

"Prosím vás, abyste se ke mně duchovně připojili v tomto gestu, které vyjadřuje synovskou oddanost naší nebeské Matce. Všichni společně, v Duchu svatém, před Madonou."

Petrův nástupce vzdal hold Madoně počaté bez poskvrny prvotního hříchu

Řím. Petrův nástupce se cestou do historického centra ještě zastavil v bazilice Panny Marie Větší, kde se pomodlil před tamní mariánskou ikonou *Salus Populi Romani*. Na Španělské náměstí, kde jej očekával římský vikář, arcibiskup Angelo De Donatis, přijel ve čtyři hodiny odpoledne. Obyvatelé Věčného města však jako každoročně vzdávali hold Panně Marii, počaté bez poskvrny prvotního hříchu, již od brzkých ranních hodin. Připomněli si tak dogma, vyhlášené bl. Piem IX. osmého prosince roku 1854, které o tři roky později (8.12.1857) ztělesnila stavba mariánského sloupu na římském náměstí Mignanelli mezi Španělskými schody a sídlem Kongregace pro nauku víry. Pomník, projektovaný architektem Luigim Polettim, byl zdvižen pomocí dvou set dvaceti římských hasičů. Na antickém mramorovém sloupu stojí mariánská socha z dílny Giuseppeho Obici a právě k ní už v půl osmé ráno vystoupil jeden člen římského požárního sboru, aby na její zdviženou paži zavěsil květinový věnec. Této úlohy se hasiči sami ujímali až do roku 1958, kdy se k nim poprvé připojil tehdejší papež, sv. Jan XXIII.

Před papežem Františkem se u mariánského sloupu vystřídala dlouhá řada osobností, institucí, farních a řeholních společenství. Průvod římských pracujících (od železničářů před zaměstnanci mlékárny či dopravního podniku) vyvrcholil jejich zasvěcením Panně Marii, které vedl kaplan mons. Oliviero Pelliccioni. V pravé poledne se dostavil velvyslanec Španělska u Svatého stolce, protože právě Španělské království se rozhodně zasloužilo o vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí, a krátce před římským biskupem položila k mariánskému pomníku květinový dar rovněž primátorka Virginia Raggi. V očekávání papežského holdu se shromáždění věřící modlili růženec, který uzavřela modlitba, kterou pronesl **Svatý otec**:

Neposkvrněná Matko,
popáté přicházím k tvým nohám jako římský biskup,
abych ti vzdal hold jménem všech obyvatel tohoto města.
Chceme ti poděkovat za tvoji péči,
kterou věnuješ našemu putování,
putování rodin, farností a řeholních komunit,
putování těch, kdo denně někdy s námahami projíždějí Římem cestou do práce,
putování nemocných, starých, chudých
a mnoha těch, kteří sem imigrovali z krajín postižených válkou a hladem.
Děkujeme, protože, jakmile k tobě obrátíme svoji mysl,
pohled či letmý Zdrávas,
vždycky pocítíme tvoji něžnou a mocnou, mateřskou přítomnost.

Ó Matko, pomoz tomuto městu vyvinout „protilátky“
na viry naší doby:
proti lhostejnosti, jež tvrdí „mě se to netýká“,
proti občanské nevychovanosti pohrdající obecným dobrem,
proti strachu před jiným a cizím,
proti přizpůsobivosti zahalené výstředností,
proti pokrytectví, které obviňuje druhé, zatímco se dopouští téhož,
proti rezignaci na mravní a ekologický úpadek,
proti sdírání četných mužů a žen.
Pomoz nám odstranit tyto a ostatní viry
protilátkami, vzatými z evangelia.
Učiň, ať si osvojíme denní četbu evangelia
a podle tvého příkladu uchováváme toto Slovo v srdci,
aby jako dobré zrno přineslo užitek v našem životě.

Neposkvrněná Panno,
před 175ti lety, nedaleko odtud v kostele Sant´Andrea delle Fratte,
jsi se dotkla srdce Alfonse Ratisbonneho,
který se z tehdejšího ateisty a nepřítele církve stal křesťanem.
Ukázala ses mu jako Matka milosti a milosrdenství.
Dej také nám, zejména ve chvílích zkoušky a v pokušení,
abychom svoje zraky měly upřeny na tvé otevřené ruce,
jež nechávají na tuto zem splývat milosti Páně;
abychom odložili veškerou pyšnou aroganci
a poznali, jací doopravdy jsme,
totiž maličci a ubozí hříšníci, vždy však tvoje děti.
A tak vložili svoji ruku do tvou
a nechali se přivést k Ježíši, našemu bratru a Spasiteli,
k nebeskému Otci, který nás nikdy nepřestává očekávat
a odpouští nám, když se k Němu vrátíme.
Díky, Ó Matko, protože nás stále očekáváš!
Žehnej církvi, která je v Římě,
žehnej tomuto městu a celému světu.

Papežův hold zakončila modlitba loretánských litaní a hymnus Tota Pulchra. Ihned po závěrečném požehnání se Petřův nástupce odebral do nedalekého kostela Sant´Andrea delle Fratte. Tato zastávka je novinkou letošního roku. Bazilika vzdálená pár minut pěšky od Španělského náměstí byla před 175 lety dějištěm jednoho z patnácti církví uznaných mariánských zjevení. Matka Boží se tu 20.1.1842 zjevila židovskému právníku a bankéři Alfonsovi Ratisbonnemu, který měsíc nato přijal křest, později kněžské svěcení a společně se svým bratrem Theodorem (rovněž knězem, který konvertoval o patnáct let dříve) poté v Palestině vedl ženskou kongregaci (*Religieuses de Notre-Dame de Sion*) zaměřenou na pomoc obráceným židům a muslimům. Italský generalát této kongregace za druhé světové války ukryl vůbec největší počet pronásledovaných Židů římského ghetta a dnes kongregace vystupuje jako jeden z činitelů mezináboženského dialogu ve Svaté zemi i po světě.

Baziliku sv. Ondřeje v římském centru spravuje komunita Nejmenších bratří sv. Františka z Pauly, která v tiskovém prohlášení „s upřímným uznáním přijala dar papežovy návštěvy“. Papež František je druhý v pořadí, který do baziliky vstoupil, po pastorační návštěvě sv. Jana Pavla II. v roce 1984. Pomodlil se zde před mariánským obrazem „Zázračné Madony“, který je dílem sicilského umělce Nataleho Carty. Na místo římského mariánského zjevení se přicházelo modlit mnoho světců – od sv. Dona Boska, který zde na Bílou sobotu roku 1880 Panně Marii svěřil schválení salesiánských konstitucí, přes sv. Terezii z Lisieux, která při svém římském pobytu v roce 1887 bydlela nedaleko baziliky, po sv. Maxmiliana Kolbeho, který zde přímo na oltáři v kapli zjevení sloužil primiční mši, 29. ledna roku 1918.

Postojem mírnosti a pokory připravovat příchod Spasitele

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Minulou neděli jsme začali adventní dobu výzvou k bdělosti; dnes, na druhou neděli této přípravné doby na Narození Páně, nám liturgie podává její náplň. Je to doba příhodná k tomu, abychom ve svém životě rozpoznali *prázdná místa*, která je třeba vyplnit, *urovnali neomalenosti* pýchy a udělali místo Ježíši, který přijde.

Prorok Izaiáš se obrací k lidu se zvěstí o ukončení babylonského exilu a návratu do Jeruzaléma. Prorokuje: »Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu [...] Každé údolí ať se zvýší“« (Iz 40,3). Údolí, jež mají být zvýšena, představují prázdnotu našich činů před Bohem, všechny hříchy našeho opominutí. Prázdné místo v našem životě může být fakt, že se nemodlíme nebo se modlíme málo. Advent je tedy doba příhodná k tomu, abychom se modlili intenzivněji a duchovnímu životu vyhradili patřičné místo. Dalším prázdným místem by mohl být nedostatek lásky k bližnímu, zejména k lidem, kteří jsou v nouzi nejenom materiální, nýbrž i duchovní. Jsme povoláni být pozornější k potřebám druhých, těch nejbližších. Takto můžeme na poušti vyprahlých srdcí mnoha lidem připravovat cesty naděje jako Jan Křtitel.

»Každá hora a pahorek ať se sníží« (v.4), vybízí znovu Izaiáš. Hory a pahorky, které mají být sníženy, jsou naše pýcha, domýšlivost a zpupnost. Kde je pýcha, zpupnost a domýšlivost, tam nemůže vstoupit Pán, protože takové srdce je zaplněné pýchou, zpupností a domýšlivostí. Proto je zapotřebí tuto pýchu snížit. Musíme zaujmout postoj mírnosti a pokory, neokřikovat, naslouchat, mluvit mírně a tak připravovat příchod našeho Spasitele, který je tichý a pokorný srdcem (srov. Mt 11,29). Potom se od nás žádá, abychom odstranili všechny překážky, které klademe svému spojení s Pánem: »Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná! Hospodinova velebnost se zjeví – říká Izaiáš – a všichni lidé ji spatří« (srov. Iz 40,4-5). Tyto skutky však mají být konány s radostí, protože jsou zaměřeny na přípravu Ježíšova příchodu. Když čekáme doma návštěvu někoho drahého, všechno pečlivě a s potěšením připravíme. Stejně tak se chceme nachystat k Pánovu příchodu a denně Jej dychtivě očekáváme, abychom byli naplněni Jeho milostí, až přijde.

Spasitel, kterého očekáváme, je schopen proměnit náš život svojí milostí, silou Ducha svatého, silou lásky. Duch svatý totiž vlévá do našich srdcí Boží lásku, nevyčerpatelný zdroj očištění, nového života a svobody. Panna Maria prožívala plně tuto skutečnost a nechala se „pokřtít“ Duchem svatým, který ji zahrnul svojí mocí. Ona, která celou svojí existencí připravila Kristův příchod, ať nám pomáhá následovat Jeho příklad a vede naše kroky na setkání s Pánem, který přijde.

Generální audience

13.12.2017

Proč jít v neděli na mši? (Jan 20,1.19-23)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Navážeme na cyklus katechezí o mši a položíme si dnes otázku: *proč jít v neděli na mši?* Nedělní slavení eucharistie je středem života církve (srov. *Katechismus katolické církve*, 2177). My křesťané přicházíme v neděli na mši, abychom se setkali se vzkříšeným Pánem či lépe řečeno nechat Jeho, aby potkal nás, naslouchat Jeho slovu, žít se u Jeho stolu a stávat se tak církví, totiž Jeho mystickým Tělem žijícím ve světě.

Tak tomu již od začátku rozuměli Ježíšovi učedníci, kteří slavili eucharistické setkání s Pánem v den, který židé nazývali „prvním dnem v týdnu“ a Římané „dnem slunce“, protože *toho dne Ježíš vstal z mrtvých*, ukázal se učedníkům, rozmlouval s nimi a daroval jim Ducha svatého (srov. Mt 28,1; Mk 16,9.14; Lk 24,1.13; Jan 20,1.19), jak jsme slyšeli v biblickém čtení. Také velké seslání Ducha o Letnicích nastalo v neděli, padesátý den po Ježíšově zmrtvýchvstání. Z

těchto důvodů je pro nás neděle svatým dnem, který je posvěcen slavením eucharistie, živou přítomností Páně mezi námi a pro nás. Mše je tedy tím, co *uskutečňuje* křesťanskou neděli! Křesťanská neděle se točí kolem mše. Čím by byla pro křesťana neděle, v níž by chybělo setkání s Pánem?

Existují křesťanské komunity, které, bohužel, nemohou mít každou neděli mši. Také ty jsou však povolány shromáždit se v tento posvátný den k modlitbě v Pánově jménu, naslouchat Božímu Slovu a oživovat touhu po eucharistii. V některých sekularizovaných společnostech vymizel křesťanský význam neděle osvícené eucharistií. Škoda! V takových kontextech je zapotřebí oživovat toto povědomí a znovu si osvojit smysl pro slavení, význam radosti, farního společenství, solidarity a odpočinku, který občerstvuje duši i tělo (srov. *KKC*, 2177-2188). Všem těmto hodnotám učí eucharistie, neděli za nedělí. Proto Druhý vatikánský koncil zdůrazňuje, že »den Páně je prvotní sváteční den, který je třeba předkládat zbožnosti věřících a vštěpovat do jejich vědomí tak, aby se stal i dnem radosti a pracovního klidu« (*Sacrosanctum Concilium*, 106).

Během prvních staletích v neděli nebyl pracovní klid. Ten je specifickým přínosem křesťanství. Podle biblické tradice odpočívají židé v sobotu, zatímco v římské společnosti nebyl během týdne stanoven jediný den klidu od otrocké práce. Křesťanský smysl pro život [Božích] dětí a nikoli otroků, oživený eucharistií, způsobil, že se neděle – téměř všeobecně – stala dnem odpočinku. Bez Krista by nám bylo souzeno být v područí každodenní únavy, starostí a obav před zítřkem. Nedělní setkání s Pánem nám dává sílu prožívat den s důvěrou a odvahou a s nadějí kráčet vpřed. Proto my křesťané přicházíme v neděli na setkání s Pánem, ke slavení eucharistie.

Eucharistické společenství s Ježíšem, zmrtevýchvstalým a živým na věky, předjímá neděli, která nebude mít konce a kdy nebude již námahy a bolesti, ani smutku a slz, nýbrž pouze radost z plného života s Pánem navždy. Také o tomto blaženém spočinutí mluví nedělní mše, když nás učí, abychom se v týdenním shonu svěřovali rukám nebeského Otce.

Co můžeme odpovědět tomu, kdo tvrdí, že chodit na mši včetně neděle je k ničemu, protože důležité je žít dobře a mít rád bližního? Je pravda, že kvalita křesťanského života se poměřuje schopností mít rád, jak řekl Ježíš: »Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem« (*Jan* 13,35). Jak bychom ale mohli praktikovat evangelium, kdybychom k tomu neděli za nedělí nečerpali energii z nevyčerpatelného zdroje eucharistie? Nepřicházíme na mši, abychom něco dávali Bohu, nýbrž abychom *od Něho přijímali to, čeho je nám opravdu zapotřebí*. Připomíná to modlitba církve, která se obrací k Bohu takto: »Ty nepotřebuješ naši chválu, ale zahrnuješ nás svojí láskou, abychom ti vzdávali díky; naše chvalozpěvy neumocní tvoji velikost, ale vymohou nám spásnou milost« (překlad italské znění 4. obecné preface *Římského misálu*; srov. české znění: »bez něho není naše děkování tebe důstojné a je spasitelné jen skrze Něho«).

Závěrem: Proč tedy přicházet v neděli na mši? Nestačí odpověď, že to je církevní příkazání. To nám pomáhá opatrovat tuto hodnotu, ale samotné nestačí. My křesťané se potřebujeme účastnit nedělní mše, protože jediné s Ježíšovou milostí, s Jeho přítomností žijící v nás a mezi námi můžeme uvádět ve skutek Jeho příkazání a být tak Jeho věrohodnými svědky.

13.12.2017

Kardinál Bassetti: Imperativem je neopustit nemocného

Itálie. Jako již vícekrát vyvolala papežova slova ostrou reakci – řeč je o konci pozemského života, v souvislosti s kterým František nedávno vyzval k pokojné diskusi. Papežův poukaz na možné ukončení „vehementní terapie“ a vůbec na „přiměřenost léčby“ byl v mediálním kontextu mylně interpretován či dokonce vnímán jako schvalování eutanazie nebo asistované sebevraždy. Něco takového není pravda, zdůraznil pro Vatikánský rozhlas italský **kard.**

Gualtiero Bassetti. Arcibiskup umbrijské Perugie a předseda Italské biskupské konference se vyslovil na okraj diskuse o biologické závěti v italském senátu.

"Slova papeže Františka zaujímají místo v tradici církevní péče o člověka, která se vždy vyznačovala co největším zlidštěním podmínek žijícího člověka, který umírá, a umírajícího, který žije. Není vždy snadné a priori stanovit jasnou hranici mezi vehementní terapií a eutanazií. Proto je nezbytné určit, komu v takovýchto dramatických a obtížných momentech přísluší rozhodování, které by přihlíželo k pacientově vůli a zároveň respektovalo lékařovo svědomí a odbornost. V jádru takového rozlišování tudíž stojí výjimečný vztah mezi nemocným a lékařem a přiměřenost léčby, která nikdy nesmí vést ke kultuře odpisu, důrazně pranýřované Svatým otcem."

Umírání je okamžikem, kdy se člověk dostává na hranice vlastní existence, zakouší slabost a potřebu důvěřovat druhému, včetně Druhého s velkým D, kterým je Bůh, pokračuje kardinál Bassetti.

"Tato situace vyžaduje blízkost, péči, laskavost, což poukazuje na důležitost paliativní léčby, která zlepšuje kvalitu života nevyléčitelných pacientů a zaměřuje se na to, aby v posledním stadiu nemoci byla bolest snesitelnější a aby samotnému pacientovi bylo poskytnuto odpovídající lidské zázemí (srov. Evangelium vitae, 65). Jistě se tedy nelze vzdát takových podstatných gest, jako jsou výživa, hydratace a hygienická péče o pacienta. V souvislosti s projednávaným zákonem o biologické závěti jako biskupská konference požadujeme možnost výhrady svědomí pro jednotlivé lékaře i pro katolická zdravotnická zařízení."

Návrh italského zákona o takzvané biologické závěti kupříkladu považuje výživu a hydrataci pacienta za terapii, která může být na pacientovo přání přerušena. V podstatě se jím obchází eutanazie, kterou italský trestní řád nepovoluje. Návrh nepředpokládá výhradu svědomí ze strany zdravotníků, nýbrž pouze lékaři ukládá plnění profesionálních závazků. V konečné instanci tak o smrti či životě může rozhodnout soudce, proti kterému lékař nemůže vznést námitku z protiprávnosti či profesní etiky.

14.12.2017

Petrův nástupce: Satan předstírá dobré vychování

Vatikán. „Satan je zlo, nikoli mlžný opar nad Milánem. Není nějakou rozprášenou věcí, nýbrž osobou. V této věci chci říci jedno: se Satanem nelze vést dialog. Začneš-li rozmlouvat se Satanem, jsi ztracen. Je inteligentnější než my, převrátí tě, zamotá ti hlavu a jsi ztracen. Je třeba mu říci, ať odejde,“ konstatoval papež František tuto středu (13.12.) v osmém pokračování televizního pořadu italské katolické televize TV2000 věnovanému modlitbě Páně. Jeho součástí je rozhovor, který papež poskytl don Markovi Pozzovi. Na jeho otázku, zda satan má jméno a příjmení a zda za námi přichází až domů, papež František bez váhání přisvědčil a dodal: „Vždycky však předstírá, že je vychovaný. Vůči nám kněžím i biskupům je vychovaný, vstoupí a přivádí ke špatnému konci, pokud si tohoto včas nevšimneš.“